

مجاز لغوی

مجاز لغوی، **استعمال لفظ** در معنای غیر حقیقی، به قرینه لغوی می‌باشد. و در **اصول فقه** کاربرد دارد.

فهرست مندرجات

[۱ - تعریف](#)

[۲ - پانویس](#)

[۳ - منبع](#)

تعریف

مجاز لغوی، عبارت است از استعمال **لفظ** در غیر معنای موضوع له، به جهت قرینه لغوی؛ به بیان دیگر، هر گاه لفظی در معنایی به کار رود که در **عرف** اهل لغت، به عنوان معنای مجازی شناخته می‌شود، به آن مجاز لغوی می‌گویند، مانند: استعمال لفظ «اسد» در **رجل شجاع**.

[۱] زحیلی، وهبه، اصول الفقه الاسلامی، ج ۱، ص ۲۹۳.

[۲] محمدی، ابوالحسن، مبانی استنباط حقوق اسلامی یا اصول فقه، ص ۳۴.

[۳] حلی، جعفر بن حسن، معارج الاصول، ص ۵۰.

پانویس

۱. ↑ زحیلی، وهبه، اصول الفقه الاسلامی، ج ۱، ص ۲۹۳.

۲. ↑ محمدی، ابوالحسن، مبانی استنباط حقوق اسلامی یا اصول فقه، ص ۳۴.

۳. ↑ حلی، جعفر بن حسن، معارج الاصول، ص ۵۰.

منبع

فرهنگ‌نامه اصول فقه، تدوین توسط مرکز اطلاعات و مدارک اسلامی، ص ۶۹۵، برگزفته از مقاله «مجاز لغوی».

رده‌های این صفحه: **مجاز**